

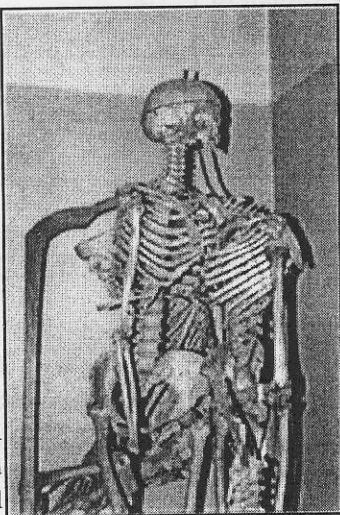
Koolil uued riidekapid

Sellel sügisel ootas meid koolis ees palju üllatusi – on uus direktor, on edenunud kooli restaureerimine modernse võimla, aatriumi ning uute klasside näol, kuid üks oodatumaid uuendusi oli õpilaste kappide paigaldamine keldrikorrusele.

Tegelikult ega kapid nii uued polegi, osteti nad juba 1998. aastal, kuid kooli plaanid muutusid põlengu tagajärjel.

Kappidele ei leitud kohta ning nende edasine saatus jäi takerduma ehitismeeste töö taha. Suvega valmis õpilasrõivistuks mõeldud majaosa ning sellelga oli meid kõiki eelmistel aastatel kimbutanud üleriiete probleem lahendatud.

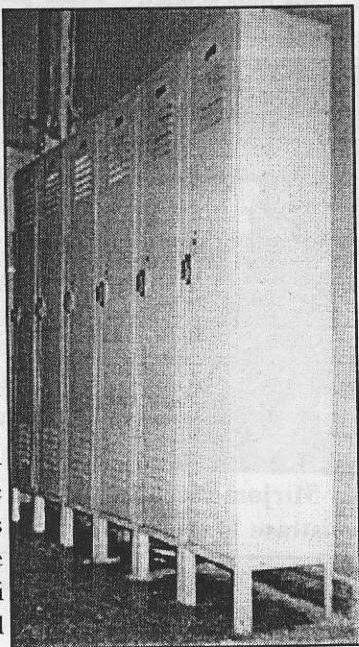
Paraku ei saa olla head ilma halvata ja juba on kuulda nurinaid kappide väikese mahutavuse kohta. Sel õppeaastal on kooli õpilaste nimekirjas 454 inimest, aga kappe on esialgu ainult 252. seega peavad kappi jagama kaks, halvimal juhul isegi kolm õpilast. Ega 31 x 31 x 183 sentimeetrilisse kappi suurt midagi panna ei anna, iseäranis talvisel ajal, kui sinna peavad mahtuma nii paksud üleriided kui ka välisjalanõud. Ja ega nendel päevadel, mil tunniplaanis on kehaline kasvatus ja kappi tuleks paigutada kapiomanike spordiriided, kapiuks kinni minna eriti taha küll. Hetkel ju täiendavate kappide

Luukere kappi ei mahu

ülespanekuks ruumi oleks, aga mille taha asi siis jääb? Koolil pole iseenesest midagi lisakappide tellimise vastu, kuid esialgu pole selle jaoks raha. Plaanis on välja ehitada keemia ja füüsika klassid koos vastava sisustusega ja need on õppimise seisukohalt hoopiski olulisemad. Samas võib lohutada end sellega, et kooli majandusjuhataja sõnul on tulevaks aastaks kavas õpilaste arvu suurendada 540 inimeseni kuuenda paralleeli näol ja siis ei jää küll muud üle, kui kappide arvu suurendada.

Kapiomamisega kaasnevad ka uued kohustused ja vastutused. Kool on keelanud riidekapis hoida toiduaineid, väärisesemeid, raha ja dokumente, kirja on pandud ka kapi võtme laenamise ja kasutamise keeld selleks mittevõlgitatud isikutele. Samas ei tohiks ära unustada ka seda, et õpilane saab õiguse kappi ainult kasutada, mitte ei oma seda, seega on keelatud kapi seintele näiteks plakatite kleepimine. Reeglitest üle astumine tähendab aga kahjude hüvitamist omast taskust ja kes meist tahaks kinni maksta rohkem kui tuhat krooni maksvaid kappe või oma rahakotti kergendada 40 krooni võrra, et uut võtit tellida, kui sellega peaks midagi juhtuma.

Kapid saabusid juba ammu

Jaanika Meier

Selles lehes

Hirmus humanitaarklass
lk. 3

**Intervjuud: Ott Ojaveer,
Erjo Selliov ja
Sander Samuel**
lk. 4,5,6

**Treffneristide leige huvi
koolipidude vastu**
lk. 6,7

Septembri kolmas nädal tõi peo

Treffneri traditsioonid jätkuvad – rebaseid kodustatakse tasapisi

Uus kooliaasta ja uued rebased, kes on tulnud kokku üle Eesti ning neil on vaja omavahel tutvavaks saada. Nii korraldatigi 20. septembril kümnen-date klasside tutvumisõhtu.

Kümnen-dikud tulid kella poole kuueks kooli. Ja kõik viis klassi mahtusid ilusasti aulasse lõbutsema. Et kõigil lõbus oleks, oli neile igasuguseid võistlusi välja mõeldud. Näiteks anti ette umbes kaks-kümmend sõna, millest tuli teha laul, mida hiljem saime klassiga ette kanda. Veel oli enne antud kodune ülesanne – valmistada oma klassi tutvustav stend. Kõik olid nendega palju vaeva näinud.

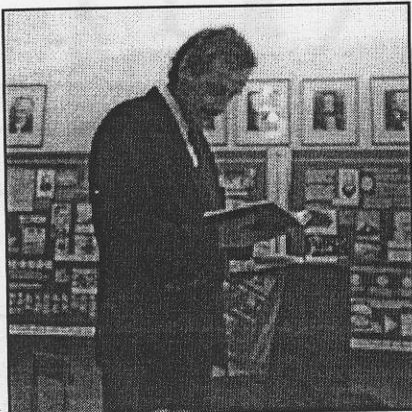
jätkub lk.7

Madis Reemann liigutab miljoneid

Kui eelarvemiljonid saavad, saab HTG Lääne-Euroopa tasemel füüsikaklassi

Treffneri kool jäi oma unikaalsest füüsikaklassist ilma 1997. aasta tulekahjus. Mõned mõõteriistad, mis päästeti, seisavad tahmastena paksu tolmukorra alla mattunult laos. Kahjuks ei ole õpetaja Madis Reemanni ja õpilaste unistus uuest klassist veel täitunud. Praegu peavad 11. ja 12. klass

käima füüsikapraktikumides Tartu Ülikooli füüsikahoones, 10. klassidel nii palju tunde pole ja nemad saavad hakkama koolimajas.

Õpetaja Reemann näeb füüsikaklassi tulevikku roosilisena

Õpetaja Reemanni sõnul peaks plaani järgi järgmiseks sügiseks olema treffneristide käsutuses 1,3 miljoni krooni eest uusi füüsika õppevahendeid. Uus füüsikaklass sisustatakse tipptasemel, nii et ka ülikooli tudengid peaksid hakkama meil õppima, kui vastav kokkulepe alla kirjutatakse.

Kadri Veddel

Seekord me rongiga ei sõitnud

Traditsioonilisele piknikule jõudsid õigeaks ajaks loengut kuulama need, kes startisid varem. Kahe viimase bussi seltskond seikles seni eadmata põhjustel pikalt Põlvamaa teedel ja jäi ilma tervest esimesest loengust. Ilmataat meie ettevõtmisi seekord ei soosinud - söögipausi ja ka võistlusi kippus segama vihm. Käbide täpsusviskamise võistlusest kasvas välja üldine käbisõda, mille peatas teade: "Sõidame Tartusse tagasi!" Tore, et varem koju saime!

jätkub viimasel lehel

Kas mehed on paremad kõnelejad kui naised?

Väitlusring avas oma hooaja näidiskõnele, kus vastamisi seisis treffneristid ja tudengid.

13. septembril kell 15.30 oli meie kooli klassi E3 sisse seadnud end terve hulk inimesi. Lauad oli sassi keeratud ja kohad kinni, tundus, nagu oleks kohe algamas huvitav teatrietendus. Seda järgnev ka mingis mõttes oli. Nimelt alustasid hetke pärast 3 Tartu Ülikooli tudengit ja 3 HTG õpilast väitlemist teemal "Mehed on paremad kõnelejad kui naised". Loosi tahtel sai väite kaitsmise kohuse endale HTG meeskond, kuhu kuulusid Tauri Tuvikene, Mirjam Veermäe ja Heleri Saarik ja mõtet ümber lükkama asusid Tartu Ülikoolist Andero Uusberg, Matti Laarmaa ja Pille Heido.

Pinge tõusis... inimesed muutusid vaikseks.

Esimesena esitas Tauri väited, et "Palju mehi on mõjuvatel ametikohtadel - järelikult suudavad nad end rohkem maksuma panna," "Meeste hääl on mõjuvam, kuna on madalam kui naistel" ja "Mehed on julgemad ja ratsionaalsemad." Tema väiteid asus julgelt ümber lükkama Andero, kes ütles: "Ajalooliselt pole

naistel olnud võimalusi end väljendada - mehed on neid alati juhtinud," "Naised suudavad elus palju rohkem end väljendada, end meestele selgemaks teha ja nad räägivad rohkem." Väite "Paljud tuntud inimesed on olnud mehed" vastuväideteks leidis ta veel, et paljud naised on luuletajad, mis on samuti väga tähtis ala ning tuntud inimeste seas on olnud ka naisi, nagu näiteks Margaret Thatcher.

Naine kokutab ja keerutab.

HTG-laste uue kõneleja, Mirjami põhiliseks tegevuseks oli vastase mahategemine, nagu ma märkasin. Ta suutis välja tuua sellised vastase miinused, nagu seda olid tõsiste

argumentide puudumine ja üleliigne huumor ning lükkas ümber väiteid, rääkides tähtsatest inimestest nagu seda olid Lenin ja Mussolini, kes mõlemad suutsid endale allutada inimesi. Samuti viitas ta sellele, et mehed on paremad kõnelejad, sest nad on enesekindlamad, nad räägivad otse ja kindlalt, aga naine kokutab ja keerutab. Vastaspoole argumentid esitas teisena Pille, lükates ümber väite, nagu naised kiljuks ja sosistaks ning väite, nagu naised ei räägiks millestki muust kui koduprobleemidest ja suhetest. Kokutamist ei kommenteeritud.

Nali päästab.

Väitlust oli väga põnev ja mõnus jälgida, mõlemad meeskonnad pildusid kilde vastasleeri pooltele ning nagu ma märkasin, oli neil endilgi päris raske mitte naerma puhkeda, kuid nad naersid ja sama tegi ka kogu publik. Pärast lõppargumentide esitamist mõlemalt poolt hääletas publik võitjaks Tartu Ülikooli meeskonna. Järgnes veel kohtunik Kajar Kase sõnavõtt väitlemise olemusest ning toimunud väitluse miinustest ja plussidest. Pärast seda lasti inimesed lõpuks ometi koju.

Andero (vasakul), Pille ja Mirjam jätkasid väitlust ka pärast võistluse lõppu

Kaisa Holsting

Toimetajad: Eva Jakovits, Marju Gellert, Sander Haugas, Kaidi Mensikova, Mai Sööt, Jaanika Meier, Ulla Kattai, Tuuli Raudla, Erki Höbe, Reimo Rehkli, Kadri Veddel, Kaisa Holsting

Peatoimetaja: Mirjam Veermäe
Küljendaja: Tea Narusberg
Veebiversioon: Tea Narusberg
Juhendaja: Age Salo

MILANG
HTG

Alusetu hirm humanitaaria ees

Probleem

Pärast esimest humanitaarharu matemaatikatundi Treffneri gümnaasiumis astub klassist välja palju murelike nägudega kümnendikke. Neile on just selgeks tehtud, et ilma matemaatika riigieksamita on edasiõppimine ülikoolis praktiliselt välistatud ning üle 30 punkti ei tasu sellelt eksamilt loota. Tänu tugevale pessimismi-üledoosile mõtleb enamus hetkeks kooli või haru vahetamisele. Kas probleem ka tegelikult eksisteerib? Teatud mõttes küll. Kuigi põhiosas vaid nendele õnnetuks, kes plaanisid tulevikku siduda majanduse või näiteks informaatikaga. Sarnastel erialadel arvestatakse ülikoolis tõesti eelkõige seda probleemset eksamit. Alla 70-punktilise tulemusega sinna pürgimine on ajaraisk. Lihtsaim võimalus on palgata eraõpetaja, olla tunnis aktiivsem, haarata lõpuks võimalusest minna valikkursusele. Statistikat vaadates on tublimad jõudnud koguni 90 piirimaile... ning mõtteis sulgunud uksed on jälle avatud. Pisut rohkem tööd ja vaeva. Nii "lihtne" see ongi. Tõsimeelsete humanitaaride jaoks pole matemaatikaeksami sooritamata jätmine siiski veel maailma lõpp. Võimalused kõrgkoolis õppimiseks on küll kitsendatud, kuid siiski olemas. Pealegi on ka seda enda jaoks võimalik lihtsamaks teha.

Lahendus

See võib olla ühe värske gümnaasisti käest küll liiga palju nõutud, ent üha rohkem

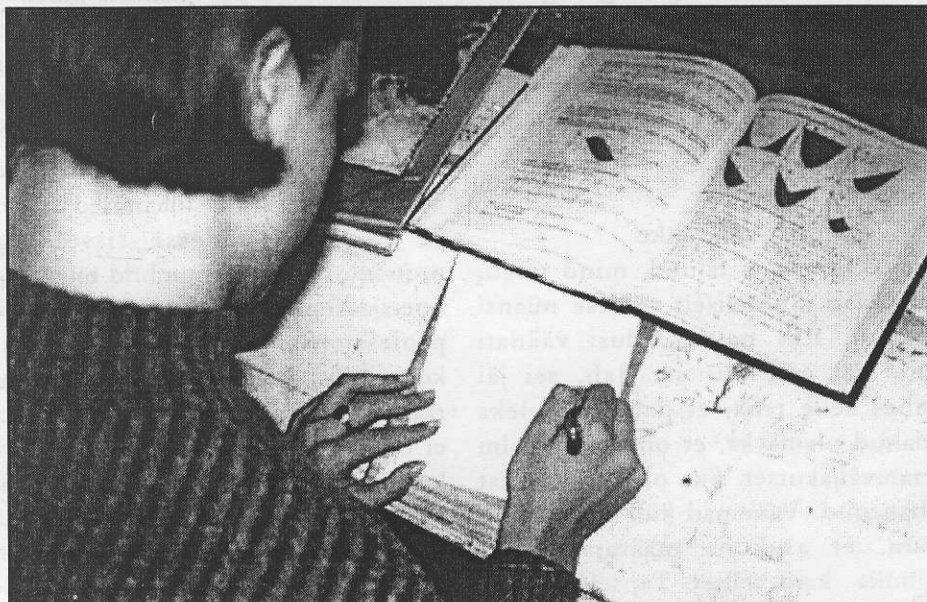
peaks tähelepanu pöörama tuleviku-nägemusele endast. Ka haridussüsteem nõuab õpilastelt juba suhteliselt noores eas konkreetsete tulevikuplaanide olemasolu. Eeldus edasijõudmiseks: humanitaarsuund kui selline peab olema vaba valik, mitte aga varuvariant.

Unistus hõbedasest skafandrist ja rohelistest mehikestest ning muudest ebareaalsetest "traumberuf'idest" jäägu neile, kes soovivad oma mõtteid edaspidi heietada Tartu Õlletehase põrandaid küürides. Vajalik on leida kindel plaan edasiõppimiseks ja kui mitte seda siis vähemalt mingi huvide valdkond.

Valitud alasse peaks siiski pisut rohkem süvenema, haarates kinni kooli või mõne muu asutuse poolt pakutud võimalustest. Siinkohal on üheks märgusõnaks aktiivsus. Väljend "tõeline aktivist" on kahjuks (või õnneks?) saanud pisut halvamaiguliseks. Kui puudub tahtmine osa võtta väitlemisest, ÖOV tööst või näiteringist, võib alati külastada näitusi ja teatreid, osaleda vabakuulajaile avatud loenguil. Võimalikke huvide valdkondi on küllaldaselt, igaüks suudab hea tahtmise korral leida sobiva. Teadmised ei pea ju piiduma tunnis omandatuga, mis enamasti on võrdlemisi üldine ja pealiskaudne.

Mida siis veel? Rohkem usku endasse. Sest kokkuvõtlikult sai Treffneri koolist ülikooli õpilasi 20 protsenti ja väljajäänud polnud mitte vaid humanitaarklassidest. Reaalidki ei hüilga lorude puudusega :)

Ulla Kattai ja Tuuli Raudla

Kui palju peaks humanitaarklassil matemaatika tunde olema?

Pihtimusi sellest, kui raske on humanitaari elu

Kui ma käisin 7. klassis, olin ma kindel, et minust saab kunagi arheoloog. Lähen ülikooli, õpin ajalugu ja siis lähen Egiptusesse mingeid kive ja luid välja kaevama... Ma olin isegi otsustanud uue dinosauruste liigi avastada... Mõtlesin juba uusi nimesid, mis sellele liigile panna...

Kui ma olin juba suurem ja targem ja tulin Treffnerisse õppima, otsustasin, et minust saab kunagi üks vääga kuulus jurist... Miks ma muidu siia kooli tulin??? Ja nüimoodi mööduski mu 10. kooliaasta juriidikumi seinte vahel süües ja oma tuleviku üle mõtteid mõlgutades....

11. klassis oli mul jummal ükstupuha, kes must saab, kooli lõpuni on ju veel nii ilmatuma palju aega.

12.klassis mõtlen ma ainult sellele, mis eksamid ma teen ja kuhu ma nendega ka sisse peaks saama...

Humanitaarina on väga raske läbi lüüa... Peaaegu kõikjal oodatakse matemaatikaeksamite tulemusi, aga selle pärast ma ju humanitaari läksingi, et ma matemaatikas just päris kodus pole...

Elukutset kui nüisugust on raske leida... Paljud meist ikka õpetajateks tahavad saada??? Ja väga vähe on neid, kes sooviksid kontsentreeruda ainult ühele ja konkreetsele keelele.

Õpetajad on hakanud viimasel aastal propageerima kutsekooli minemist, et Eesti vajab ka kõrgema keevitajakutsega haritlasi... Tähendab, võin õppida ka traktoristik (ma ise eelistaksin seda varianti) või õmblejaks (mis ka pole iseenesest paha). Aga kuidagi imelik on minna HTGst kutsekasse, ootaks justkui midagi muud, ikkagi "eliitkool" ju.

Ma ei kujuta ette, mida ma küll pärast kooli lõppu peale hakkan. Kui küsida teiste humanitaaride käest, et millised on nende tulevikuplaanid, siis on vähe selliseid, kes neid juba teavad. Edasi tahavad kõik minna õppima, ja kõik kohe kindlasti kuhugi ülikooli...

Kaidi Mensikova

OTT OJAVEER - TREFFNERI NÄO UUS KUJUNDAJA

Kaksikvenda kasutas pettuseks vähe Tegelikult harva, meeles on üks juhtum Gustav Adolfi Gümnaasiumi päevil. Me käisime reaalklassis ja konkurss 10. klassi oli üle Tallinna. Vend oli haige ja siis ema küsis kooli õppealajuhatajalt – ta tundis teda – kas, kui üks tuleb katsetele, et meil vennaga pead ühtemoodi enam-vähem, siis mõlemad saavad sisse. Vennas Henn oli kodus haige ning mõtles, et jumal teab, kui rumal see Ott on, niikuinii ei saa läbi. Aga sain sisse. Füüsikat ja matemaikat ei lastud isegi lõpuni kirjutada, öeldi, et olen vastu võetud. Ja kord ka ajalootunnis – vend oli õppimise poole pealt natuke usinam kui mina ja siis oli kokku lepitud, et me istume kõrvuti ühe laua taga, et tema läheb, kui mind kutsutakse. Me olime valmistanud ka selleks, kui ajalooõpetaja küsib meid mõlemat: kui teda küsitakse enne, siis ta läheb ühelt poolt ja mina istun hiljem tema kohale. Ja kui siis küsitakse mind, siis läheb jälle tema, aga teiselt poolt. Aga küsiti ainult mind ja ta läks vastama ning sai viie. Klass hakkas muidugi naerma. Aga õpetaja aru ei saanud. See on ka vist ainuke kord. Üldiselt võtsin ma õppimist tõsiselt. Mu vanemadki on kogu aeg rõhutanud, et haridus on oluline.

Füüsikuks olude sunnil

Tegelikult peaks rääkima hoopis sellest, miks ma üldse läksin füüsikat õppima. Tol ajal oli vene sõjavägi see, mis kimbutas väga paljusid poisse. Kui sa sinna sõjaväkke läksid, siis ei teadnud, kas tuled sealt eluga tagasi või mitte. Ajasime pabereid, et sealt pääseda ja selle niiöelda haigusega, mis meil seal paberil oli, mida tegelikkuses ei olnud, sellega ei võetud väga paljudele erialadele kõrgkoolidesse. Sellepärast läksingi füüsikat õppima. Kui seda poleks olnud, siis oleksin ilmselt võib-olla EPAs metsandust õppinud. Miks ma erialal ei ole, on kokkusattumise küsimus. Pärast ülikooli lõpetamist oli päris palju pakkumisi: jääda ülikooli juurde, minna Eesti Mereinstituuti, aga need tundusid mulle sellised... ma ei oska öelda, need ei rahuldanud mind. Siis

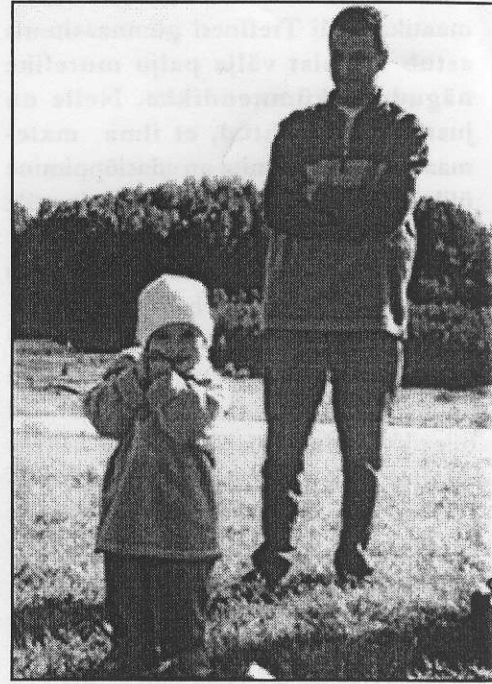
ma valisingi kooli. Võrru. Tagamaaks oli see, et mu isa sünnikodu on Võrumaal ja ma sain päranduseks kinnisvara. Võrus olin aasta füüsika õpetaja. Sealne direktor haigestusi ja kahjuks suri. Kuigi ma olin noor ja roheline, pakuti ja soovitati koolidirektori kohta mulle. See oli hullumeelne ettevõtmine – ma olin 26 aastat vana.

Suured linnad ei kutsu

Ei-ei. Minu jaoks on Tartu ka liiga suur linn. Aga see on see, kuidas inimesed hajunud on. Väga palju on ju kaasa sündinud. Ma ei oskagi seda seletada. Ega ma Tallinnas ka elanud pole. 30 km kaugusel – Sael elasin. Jah, Tallinn on liiga suur ja Tartu... mulle meeldivad väiksesed linnad. Kuigi ma tööle sõitmisega kulutan nüüd iga päev kaks tundi – see teeb ühe töö-nädala lisaks igas kuus – on see selline vaba aeg, millal ma saan mõelda, mida teha, kuidas teha. Pere jaoks jääb vähe aega muidugi. Mul on tütar pisut üle kahe aasta. Aga alles nüüd olen ma hakanud teistmoodi hindama seda töö aega ja töö tegemist. Mul on kindel tööaeg, tulen kella kaheksaks ja kui õhtul koju lähen, siis ma enam aega töö peale ei kuluta. Võrus oli töö tegemine ja vaba aeg selline puder ja kapsad segamini. Jah, pere jaoks on kindlasti vähem aega, aga ega ma seda otsust üksinda ei teinud. Lisaks on ka magistriõpe ülikoolis, töö Võru linnavolikogus, jne. Aga eks neid asju tuleb koomale tõmmata, kui segama hakkavad.

Vastu tahtmist sõjaväkke

Sõjaväkke ma ei läinud, mind võeti, kamandati. Suhteliselt väikese nüansi taha jäi. Eks neid seadusi väänati vene ajal nii, kuis sai. Jah, asi jäi umbes selle taha, et paberitel oleks pidanud olema ka, et on olnud kolm kiirabiväljakutset. Siis oleks sõjaväest vabanenud. Vanemad küll pingutasid. Usun, et asukoha määramisel oli võibolla kasu sellest. Täpselt ei oska kah öelda. Kohad olid ikka piisavalt hullud. Seal, kus oli palju

Töö kõrvalt peab direktoril ka pisitütre jaoks aega jääma

“lõunamaalasi”, esines sageli peksmisi ja vägivalda.

Treffner ruulib

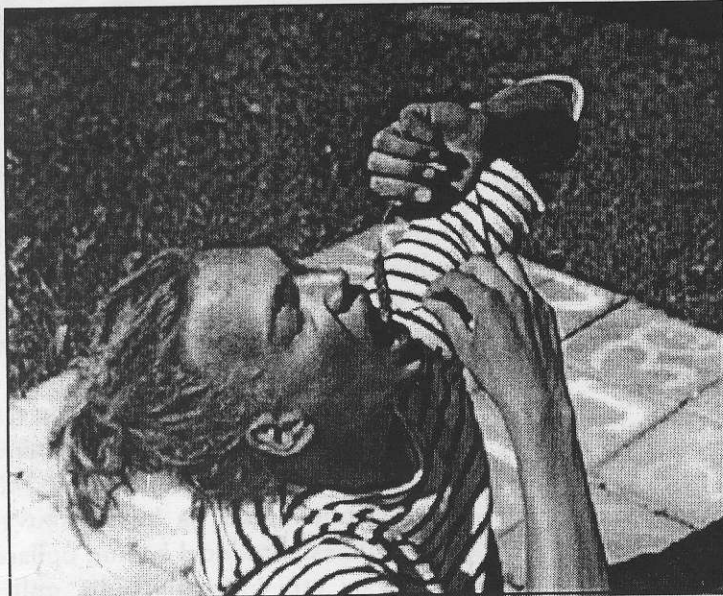
Olen küll vähe aega töötanud, aga olen sisuliselt juba 10 aastat direktor olnud. Eks kogemus on see, mis teeb sisseelamise siin lihtsamaks. Töö siin on teiselaadilisem kui Võrus. Seal oli ju ka põhikooli osa. Ütleme, et umbes 30 % oma ajast pidin ma seal tegelema asjadega, millel ma tulemust ei näinud – näiteks põhikooli-poiste kantseldamine, sest kodudes olid probleemid. Ma tunnen siin, et kogu mu energia läheb õigesse kanalisse, ma saan teha seda tööd, mis mulle meeldib. Mis sellest koolist arvata? Mis siin ikka arvata, õpilaste lõpueksamite tulemused näitavad. Ja ka kõrgkoolidesse sissesäämise protsent. Need on numbrid muidugi. Ja õpetajaskond on siin väga tore ja väga professionaalne. Paljudes koolides ei kohta sellist õpetajaskonda. Keskkonnast rääkides – see maja. Olgugi et terve hoone ei ole päris valmis. Aga õpilastele on loodud head tingimused. Muidugi võiks rohkem ruume olla, kuid võrreldes paljude teiste Eesti koolidega on väga ilus maja. Iga tööpäev Treffneris on pidupäev.

Mirjam Veermäe

Sander – poiss arenenud varvastega

Tuli Tallinnast Sander Samuel, juuksed sassis peas, ja seadis end sel sügisel sisse HTG 12c klassi.

Aga missugune on kahe kooli vahe? Westholmis ei olnud nahkdiivaneid ja krüsanteeme.

Huvitav, on see nüüd taimne või loomne toit?

Mis on sinus iseäralikkus?

Ma olen täiesti normaalne, ära küsi nüi! Olen keskmisest pikem, mitte küll nii pikk, kui see kahe ja poole meetrine mees, keda ma täna nägin, aga 190 cm siiski. Tegelikult oskan ma iseäranis hästi var-baid laiali ajada, nagu lehvikuna.

Kas sa sellepärast võtadki tunni ajal jalanõud jalast?

Ei, ma olen lihtsalt kasvueas noormees ja fakt on see, et kui jalad on ummuksis, siis higi hakkab erituma ja kuna mul on iseäranis hea ainevahetus, siis on lihtsalt väga kehv olla jalanõudega. Üldiselt, minu arvates peaks see olema kohustuslik.

Miks sa juukseid ei kammi?

Ei taha ja ei kammi!

Ma olin reisil, käisin üle-eelmisel suvel Poolas ja ei võtnud sinna kammi kaasa. Kui tagasi tulin olidki lood sedapsi.

Tallinn või Tartu...?

Ei eelista kumbagi, aga Tartus on inimesed vahetumad ja siin on üliõpilased, kes teevad linna vaheldusrikkamaks. Tallinn on... sadamalinn.

Suhtumine HTG-sse?

Koolis on hea õhk. Kooli sisenedes ei tule peale kabuhirmu, ei ole tunda hirmuhigi, ega kuulda piitsaplakse. Õpetajad on täitsa lähedad, õpetavad mulle, mitte iseendale.

Milline on su perekond?

Elan koos emaga. Ta on geneetik, tegeleb mutanthiirtega, toodab neid. Vend käib HTGs, kümnendas. Siim on andekas ja mitmekülgne poiss, iga tüdruku unelm. Õde vastupidi on poiste unelm.

Mida sa usud?

Usun, et asjadel on hing. Siiski ainult looduslikel või käsitsi tehtud asjadel, sest muidu oleks ju

miljonitel pastakatel üks hing. Arvan, et tähtis on protsess, mitte tulemus. Oluline on teha kõigest hingest. Kes püüab kõigest väest, saab üle igast mäest!

Millest sa sõltud?

Õhust, veest ja toidust. Võibolla see kõlab traffaretselt, aga eneseteostusest mingil määral, kui kaua aega ikka midagi ei saavuta, siis hakkavad käed värisema ja süda läheb pahaks.

Sandri toitumine.

Jälgisin Sanderit ühel toiduvahetunnil. Tuleb välja, et ta on lahke poiss ja tõstab toitu mitte ainult endale, vaid ka teistele (kes viisakusest üleliigse toidumassi kuidagiviisi neelatavad). Üldiselt Sander sööb suure paatosega, armastab suurel hulgal majoneesi, kolistab valjult lusikaga, loobib inimesi saia ja nõuab kooki. Aga söögitädi on vihane, sest tema ei taha kuidagi aru saada, et me tegelikult ka ei ole kooki saanud ja otsustab karjumise appi võtta, kantsatades taldriku lauale.

Sa pidasid ju mõnda aega taimetoitlust. Miks? Miks enam mitte?

Olin küll. Võibolla sellepärast, et mul olid halvad sõbrad, aga võibolla ma tahtsin saavutada kõrgemat vaimset tasandit. Olin neli kuud taimetoitlane ja siis kinkis üks sõber mulle 18-aasta

sünnipäevaks võileiva suure suitsuliha kantsakaga. Tulemus oli nii, et see maitses mulle.

Kuidas on lood sinu vaba ajaga?

Maalin, joonistan, vormin, loen, pildistan, kuulan muusikat, ajan juttu, kirjutan, jalutan ja annan intervjuusid. Tegelen veel käsipalli ja allveemalega.

Sander, kes sa niisugune vaimu-annetega õnnistatu tegelikult oled?

Ma tulen taevast ülevalt, häid sõnumeid toon teile sealt. Või hoopis tulen Paidest ja tänu sellele on mul eeldusi saada Eesti parimaks käsipallimängijaks. Paides on hea käsipalliplats, murukattega.

Ja nüüd see kõige tähtsam – on sul tüdruk?

Ei, veel ei ole.

Seega, mida on sul öelda Tartu neitudele?

Küll teil on siin ikka ilusad kingad!

Mai Sööt

Ei taha ja ei kammi!

Erjo ei tee muusikat raha pärast

Erjo Selliovi lõpetas meie kooli 1997. aastal. Edasi on ta vahelduva eduga õppinud Tartu Ülikoolis, kuid põhiliseks tegevuseks on olnud laulmine ja pillimängimine.

Eks sai siis uuritud, kuidas tekkis selline bänd nimega Lloyd. (Intervjuu tehti 2001 aasta kevadel)

Kust tuli nimi?

Nimi on võetud ühest USA filmist nimega "Say anything", kus peategelase nimeks on Lloyd. Kuna sellel tüübil oli nagu päris palju ühist meiega, siis saigi see nimi võetud. Muidugi ka selle pärast, et tundus nagu sobiv nimi olema alternatiivset briti rokki viljelevale indie-bändile – midagi sihukest me vist teeme.

Kust Lloyd alguse sai?

Alguses oli ainult idee muusikat teha ja kuigi pilli mängida ei osanud, sai endale kitarr ostetud. Siis juhtusin kuulma mingist tüübist, kes seda va kitarriga ikka hästi mängida oskab, võtsin temaga ühendust ja hakkasimegi kahekesi koos lugusid kirjutama. Hiljem leidsime trummari ja ka bassimehe Einariga (soolokitarr), tutvusime 1998 suvel, kogu koosseisuga proovideni jõudsime 1999. aasta kevadel, sügisel toimus ka esimene kontsert.

Kas olete käinud teles?

Lätis kunagi meiega tehti intervjuu, kaamera ja värgiga, mis vist kajastus ka selle festivali, kus me esinesime, telesaates, aga muidu ei, ega ole sinna üritanud pääseda kah.

Kas tahate Eestist välja minna?

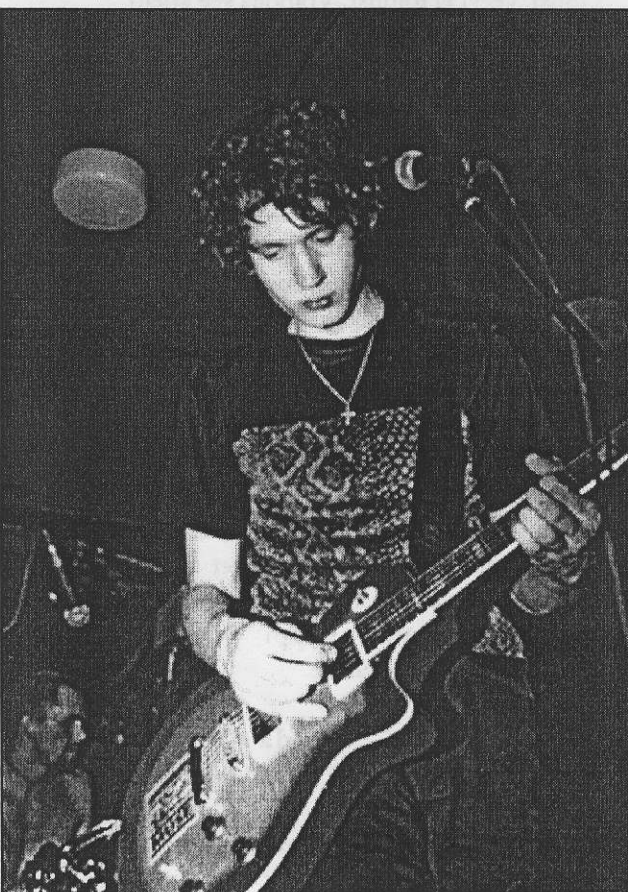
Jah ja me töötame selle kallal. Kui kõik laabub, siis sügisel elame juba ühel teisel maal ja teeme seal muusikat. Ei loo nagu mingeid erilisi illusioone, aga oleme ju noored ja miks mitte proovida.

Kas ei taha enne siin jalgu alla saada? Muusikaliselt on meil jalad ikka täiega maas, teeme täiesti tasemel muusikat, kuigi loomulikult on arenguruumi. Eestis on praktiliselt võimatu rokkmuusikaga rikkaks saada. Ma arvan, et päris paljud inimesed teavad ansamblit Metro Luminale, ja ka nemad läksid laiali põhiliselt majanduslikel põhjustel. Raha teenimiseks ei hakka ka ju Terminaatori-taolist sõnnikut tegema. Puhtakujulisest süldist rääkimata. Ei tee siiski muusikat raha pärast.

Miks te seda siis teete?

See on teatud määral põgenemine reaalsusest või õigem oleks vist öelda oma reaalsuse loomine. Meeldib väga ja ei tunne ennast midagi muud tehes nii hästi. Siiski ei ole see mingi puhas eneserahuldamine, ma arvan, et meil on üht koma teist ka inimestele öelda. Kõlab küll pateetiliselt, aga tahaks, et inimesed tunneks meid kuulates sama, mida ise tunnen kas või Metro Luminale kuulates.

Mirjam Veermäe

Nüüdseks on Erjo koos soolokitarristi Einariga Iirimaal

Kas vanad head ajad on kadunud?

"Minu ajal olid koolipeod jumalalähedad, sest kui ma tulin kümnendasse pidin krambid saama... Heas mõttes Enne olin ma arvanud, et koolipeod olid nagu diskod, aga siin oli pidu, kus lasti rock'n'roll ja Nirvanat ja üldse igasugust lähedat muusikat, siin oli tegelikult igale ühele midagi. Kusjuures siis, vanade headel aegadel, käis pidudel väga palju rahvast. Kuid nüüd on need peod läinud, nii vastas vilistlane Karin küsimusele missugused pidusid tema ajal korraldati

Praegustest treffneristidest on sedalaadne "vana head aega" näinud põgusalt ainult abiturientid, kelle rebasepõlve peod olid veel mitmekülgsed ja huvipakkuvad. Vaid viimastel pidudel käinud õpilased ei oskagi ette kujutada pidu, milles huvituvad kõik ja kus ei ole esindatud vaid mõni muusikastiil.

Pidudesse suhtutakse tihti ka eelarvamusega, nagu siin poleks midagi teha ja targem oleks kodus õppida. "Koolipeole ma tulla ei viitsi, kodus on mul pidevalt midagi paremat teha, kus siia tuled, siis lihtsalt vahid tükk aega, ega siin midagi head tavaliselt ei ole." (Ester 11e) Vaid vähestel jätkub viitsimist õhtu kooli tagasi tulla, kui selleks puudul korralik motivatsioon. Osavõtt pidudes on suurem, kui enne pidu on olnud mõn üritus nagu näiteks rebaste tutvumisõhtu. Üldiselt ongi rebased need, kes kõige rohkem koolipidudel käivad. Nende jaoks on kõik uus ja peod aitavad kooliellu sisselelamisele kaasa. Vanemate õpilaste jaoks on uudsus kadunud, paljud on leidnud peole alternatiivi väljaspool kooli. Alles on jäänud vaid üksikud, kes külastavad iga pidu ega loodagi seal midagi erilist. "Koolipidu on nagu koolipidu, sealt ei ootagi midagi, see on juba omaette žanr." (Liis, 11c)

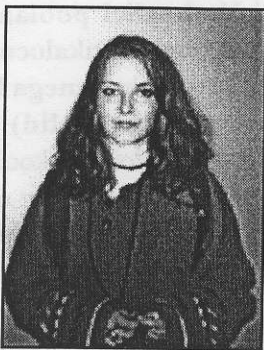
Segadust on tekitanud ka vähene teave peo stiili kohta. Kuna tutvumisõhtu järgse peo kuulutusel puudus info mängitava muusika kohta ning õpilased rääkisid erinevat juttu, ei olnud võimalik täpset infot selle peo kohta teada saada.

jätkub lk. 7

Millisele koolipeole sa tuleksid?

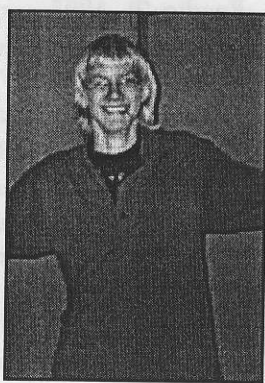
LIIS (11c):

Võiks lasta ägedat muusikat, sellist raskemat (mitte väga rasket). Näiteks Nirvanat ja Silverchairi, mida iganes, aga mitte kogu aeg tümpsu ja seda, mis seal viimasel peol oli. Kas või vaheldumisi neid.

LEMBIT (11B):

Sel peol peaks muusika olema selline, nagu Raadio Eevast tuleks. Samas peab olema hästi lai muusika valik erinevatest *panride*st. Sellepärast, et igasuguseid inimesi tuleb sinna, kui on ainult hip-hop ja house, siis mina küll ei viitsi seal istuda.

AIGAR (10c): Võibolla *house*'i peole?

ESTER (11e): Kui rebaste pidu on, siis võibolla tuleks retsimist vaatama. Aga kui siin samamoodi on, nagu eelmisel aastal...siis ma küll ei tahaks. Aga kui koolipeod lõbusad oleksid, siis arvatavasti küll.

MAARJA (11e):

See pidu peaks olema...ma arvan, et ma viitsiksin tulla, kui elaksin üle tänava, siis ma tuleksin vaatama, mis on.

MARIS (12e): Kõigepealt peaks sellel koolipeol, kuhu mina trügiksin, olema vastavalt mõnus muusika, mitte mingi vaibakloppimine. Üleüldse peab peol olema mingi eesmärk, mitte lihtsalt, et saame kokku, joome limpsi ja arvame, et oleme ägedad. Pidudel võiks olla ka vaheldust ja nad ei tohiks toimuda väga tihti.

MAARJA (12b): Mis oleks ikka tore, selline nagu vanasti oli, vanadel headel aegadel, siis kui me rebased olime. Siis oli hea muusika nagu Vennaskond ja kui Bluri lasti. Kui selline pidu tehtaks siis ma tuleksin muidugi.

LIIS (11c): Mul nagu need klassivennad korraldavad pidusid. Ma tegin neile ettepaneku, et sellise väikse *reggae* peo võiks teha. Aga nemad väitsid, et keegi sinna nagunii ei tule, et ma olen seal üksinda. Ja siis tuli hea visioon, et suured kõlarid on üleval ja ma üksi tantsin seal. See oleks üks hea pidu.

UVE (huvijuht): Peol peaksid olema ka aeglased lood ja muusika mille järgi saaks tantsida, rahulikumas stiilis, tantsulisem. Mulle meeldisid need paari aasta tagused peod rohkem.

Eva Jakovits ja Marju Gellert

Toimus järjekordne rebaste tutvumisrituaal

algus esilehel

Mida arvasid kümnendikud sellest õhtust?

Peeter (10c): "Tutvumisõhtu oli nõme, sai oleks pidanud parem olema ja jalatsivahetus oli nii mõttetu."

Kertu(10d): "Selline tunne, nagu oleks tagasi lasteaias."

Liisile (10e) aga kingade vahetus meeldis.

Külli ja Tiina (10kl): "Rebased ei teinud kõike kaasa, aga muidu oli normaalne."

Arvata oligi, et ühele meeldib, teisele mitte.

Vastustest selgus, et hea oli, et mõnega tuttavaks sai, aga midagi erilist meelde jäävat seal küll ei toimunud. Üheteistkümnendikud ja kahe-teistkümnendikud mäletasid kas mõnda üksikut võistlust või mitte kui midagi.

Marju (12e): "Midagi erilist meelde ei jäänud. Mis mõte on, et kümnendikud tutvuvad ainult omavahel. Nad võiksid ka üheteistkümnendike ja kaheteistkümnendikega tutvuda. Nii oleks palju ägedam."

Enamusele tutvumisõhtu meeldis. Võib-olla järgmise aasta rebastel on võimalus tutvuda mitte ainult kümnendike vaid ka teistega.

Reimo Rebkli ja Kadri Veddel

Mandunud peokultuur Treffneris

Algus eelmisel lehel

Loomulikult ootavad inimesed peolt erinevaid elamusi, alates suhtlemisest tuttavatega ja koolistressi maandamisest kuni plaatinablondidide tüdrukuteni. Enamasti määrab peole tulekus siiski ära seal lastav muusika. Meie väikesest uurimisest selgus, et HTG

õpilaste muusikamaitse on väga lai: kellele meeldib *house*, *hip-hop* või *metal rap*, kes loodab peole tulles kuulda *reggae* rütme, kes sooviks *grunget*, *punki* või *metal*it... Tundub, et selle kõige koondamine ühele peole oleks väga raske, kuid samas, meenutades paari aasta taguseid koolipidusid, tuleb

välja, et see siiski on võimalik. Samal arvamusel on ka huvijuht Uve Saar, kes on lubanud, et edaspidised peod tulevad mitmekülgsemad ja loodetavasti taastub siis paari aasta tagune pidude külastatavus.

Eva Jakovits ja Marju Gellert

Kultuuride kokkupõrge - Jääär & Lu:k

Üks mu sõber ütles sel suvel: "Hey folks, everything is possible!" Tõepoolest, kes oleks uskunud, et kaks vana rokipeeru (nii ironiseerib In Boil enda ja Jaan Söödi üle) teevad *live'i* koos Eesti ühe parima *drumm'n'bassi* (edaspidi *d'n'b*) viljeleva pundiga Lu:k? Nii igatahes juhtus 27. septembril Sõbra Majas toimunud üritusel "Kultuuride Kokkupõrge."

Spekuleerin

Ilmselt sai "Kultuuride Kokkupõrge" teoks tänu In Boilile, sest viimasel ajal kuulnud kriitika teemal "Jääär ei arene mingis suunas" riivas just teda kõige enam. Tegeleb ju Jaan Sööt peale "Jäääre"/"JääBoileri" ka rahvamuusikaga ("Tulli Lumm" ja "Lindpriid") ning musitseerib erinevate artistide albumeil (n: Riho Sibula sooloplaadil "Poet külmetab klaasmäel"), In Boili nimi seostub aga ainult eelnimetatud Jäääre ja JääBoileriga. Võib ju oletada, et Boilil oli vaja end tõestada.

Algus

Ürituse algus oli märgitud kella üheksaks õhtul ja esimene ülesastumine algaski juba 21.45. Sedapuhku mitte veel Jääär, vaid Eesti *underground* muusika *grand old man* Raul Saaremets. Umbes tunni aja jooksul mängis ta arusaamatu segu *dub'*ist, *hip-hop*ist, *house*ist ja Shirley Bassey *evergreen*idest (sealhulgas "Where do I begin" ja "Diamonds are forever"). Võibolla jättis Saaremetsa sissejuhatus nigela mulje seepärast, et peole olid kogunenud nii boheemlased kui klubiinimesed ning nende arg teineteisele lähenemine võttis pisut aega nagu kultuuride kokkupõrkele kohane.

Täied tuurid peale

Hoo sai pidu sisse sel hetkel, mil lavale astusid Jaan Sööt ja In Boil, kelle nägu väljendas alguses selget skeptilisust järgneva suhtes. Nad esitasid umbes 45 minuti jooksul omi lugusid originaalis ja rahva tõelisest kaasa-elamisest paranes ka Boili tuju.

Ja siis õhtu oodatuim hetk - Lu:k ja Jääär koos *live'imas*!

Lu:k on juba 90ndate alguses kokkutulnud punt, kes esmalt Single Creakersi nime all tegi akustilist *hip-hop'i*. 1994 aastal muutsid nad stiili ja ka nime ning neid mängiti esimeste Eesti *d'n'b* tegijatena avalik-õiguslikus raadiojaamas (sedapuhku siis

Raadio 2). 1995 aastal tuli välja nende läbilöögihitt "La:v" (loe *love*), mis leidis ka tuntud kogumikul "Vibratsioon".

Ma ei uskunud, et *d'n'b* ja *folkrock'i* on võimalik siduda moel, mida tegid Lu:k ja Jääär. Pehmelt kõlav In Boili hää ja Lu:k'ile omane õhuline *d'n'b* sulasid mingiks hüpnootiliseks lennuks mööda rünpilvedes asuvat nähtamatut noodijoonestikku. See ei olnud mitte mingisugune Jaan Elgula kantrisaund + *scratching*. See oli midagi tõeliselt värsket ja omanäolist, mingil määral ehk võrreldav ainult Sven Grünbergi loominguga. Kui Jäääre lood kõlavad originaalis suhteliselt naiivselt, siis "kokkupõrkest" kreeni lükatud Jääär kõlab vägagi sügavalt ja mõtlilikult ja sisukamalt. Ehk iseloomustas just Boil ise seda kokkumängu kõige paremini öeldes: "Lu:k väärib oma nime, nad tõepoolest avasid mingi luugi praegu..."

...aga Lu:k mängis edasi

Selleks hetkeks oli rahvas juba nii ürituse sees, et olenemata kellaaast (vist juba üks läbi midagi) tantsis kogu saal. Kõigilt, kellega juttu tegin, kuulsin vaid häid sõnu. Ja Lu:k vääris neid: ligemale pooleteise tunni jooksul, mil nad üksi mängisid, lahkus vaid üksikuid, kes olid kuulnud Lu:k'i koos Jääärega. Kella kahe paiku lõpetas Lu:k aga oma etteaste ja pidu jäid lõpetama Raul Saaremets ning Dj Orav. Rahvas hakkas tasapisi lahkuma ja peo kõrghetk oli selgelt möödas. Siiski jäi saali mõnikümmend (või-olla rohkem, ma ei lugenud) väsimatut pidulist.

Jääärelsõna

Kultuurid võivad pörkuda suure klirina ja pauguga ja kokkupõrkest võib järele jääda vaid hunnik kaootiliselt paiknevat risu. Kirjeldatud kultuuride pörkumine oli aga pigem kultuuride põkkumine. Selle käigus sai kahest väga heast sai üks veel parem. Ei mingit üleliigset risu, vähimigi nüanss kooskõlastus üldise näoga. Kui In Boil tõepoolest tahtis midagi tõestada, siis tuli see paremini välja, kui ta ehk isegi lootis. Üritus täitis oma eesmärgi ja kuhjaga rohkemgi: peale selle, et Jääär sai impulsi arenemiseks, sai ka Lu:k väga vajalikku promot ning mis veel tähtsam, kultuurid vahetasid jüngreid...

Sander Haugas

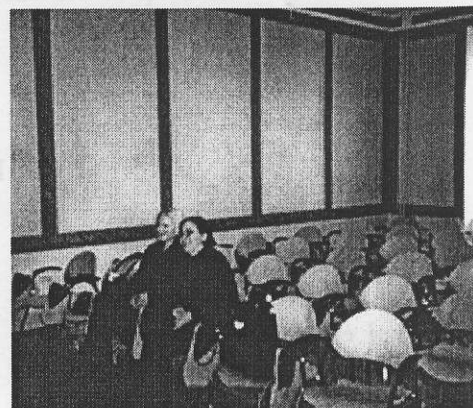
Poliitika ei hammusta

Veel sellel poolaastal toimub meie koolis poliitikaloeng, mille siiatoojaks on projekt nimega ENP (Eesti Noorte Poliitika-koolid). Ühenduse "Eesti Noorte Poliitika-koolid" eesmärk on anda õpilastele ülevaade riigist ja riigi alustest, Eesti riikluse aluspõhimõtetest, poliitilisest süsteemist, erinevatest institutsioonidest, erakondadest, Eestis esinevatest sõlmprobleemidest ja nende lahendustest ning tutvustada õpi-lastele tänases Eestis tegevaid poliitikuid, riigiametnikke ja ühiskonnategelasi.

Poliitikakoolide sihtrühmaks on eeskätt ühiskonnahuvilised keskkooliõpilased.

"Kui inimesed ei tule poliitika juurde, siis tuleb poliitika inimeste juurde," ütles Kristjan Vanaselja, kes on selle projekti juht. Asi selles, et poliitika on õpilaste ja ka täiskasvanute seas muutunud tabuks. Sellest ei räägita, see tekitab pahameeli. "On ju tekkinud aramus, et tavakodanik ei suuda midagi muuta. Poliitika on paljude arvates elitaarse seltskonna mäng, kuhu meil asja pole. Seda arvamust püüangi nende loengutega muuta," pakub Kristjan Vanaselja õpilaste poliitikavõõrdumuse põhjuseks. Seda veel ei osata öelda, kes just meie kooli rääkima tuleb, kuid eelmine aasta võeti loenguid soojalt vastu tervelt 13nes koolis. Sel aastal on plaanis projektiga liita ligi 45 kooli. Kuigi algne arv oli maksimumselt 40, kasvas see suure huvi tõttu. Kavas on ka kaks loengut selle kooliaasta kevadsemestril.

Mirjam Veermäe

Eelmisel aastal ilmutasid treffneristid äärmiselt leiget huvi poliitika vastu ja loeng peeti vaid kahele inimesele.

SUPER FURRY ANIMALS "Rings Around The World"

Ütlen kohe ära, et tegemist on plaadiga, mis võiks olemas olla igal normaalsel iseseisval mõtlemisega inimesel. See plaat on vabade inimeste muusika. Vabadus tähendab siin seda, et ei omata mõttetuid pretenasioone ega igalheal-albumil-peab-olema-midagi-täiesti-uut-muidu-on-asi-jama. Paljud kriitikud ongi selle plaadi kohta öelnud, et SFA on osa oma särast kaotanud ja nüüd mängitakse kätteõpitud nippide ja väljakujundatud standardite järgi. See ei ole aga tähtis. Kui kuulaja on suuteline sellist

muusikat nautima, ootab vastukaalu raadiojaamades vohavale haiglasele rägusele, on asi korras. Kõigile neile, kes huvituvad heast muusikast ning mis veel enam, tahavad kuulda tegijaid, kes austavad muusikat ja kes julgevad astuda vastu vastavalt viljeldava stiili kaanoneile ja teha seda, mis neid huvitab, "Rings Around The Worldi" soovitan.

SFA uus album on üks väheseid indiealbumeid, kus ei leia vanade mõjutatuna üles Velvet Undergroundi, Cani või 60ndate biitmuusikat, vaid 60ndate ja 70ndate psühheedeeliat, mis on saanud uue hingamise, ühendades seda Bluri, triphopi, punkrocki ja tehnoga ning huvitav - huvitav, siin on veel deffmetalli ja varatränssigi. See siin

on ehtne demokraatia, respektierima peab kõiki, ole sa juut või moslem, eelarvamuskompleksid on kitsendavad ja puritaanliku muusika kuulamine ongi jube igav. 10

Super Furry Animals puhkehetkel

ERI ESITAJAD "No Hidden Catch, Depeche Mode'i tribuut"

Arusaadav, et tribuut on hea tahe ja kõik üritavad teha oma nägemust originaalist, aga kõigil see ei õnnestugi. Asi on igavuses (Forgotten Sunrise, Sumerki, Cyclone B) või revolteeruvuses: PX Bandi versioon "Walking In My Shoes,"

no goddamn respect, Blind imiteerib Green Day "Minorityt," Ka-Funky alaväärsuskompleksidest tulenev nõme pohhuism, Full Stopi lugu kah neile, kes ennast ei austa. See-eest UMB, Highway ja Ignorabimus on juba minu kõrge enesehinnangu jaoks talutavad. Dallasel pole viga, aga esimene kord on seda kaverit raske kuulata. Eredamad hetked: Claire's Birthday "I Feel You" lammutab täie furooriga barrikaade, selle asemel, et üle

nende asju pilduda, Una Bomba haarab kuulaja kaasa, ent ei muuda võimatuks samal ajal unistama jäämist. Siis veel Pia Fraus, Pedigree. Siin saab naljagi: Zorgi variant "Personal Jesusest", mis natuke meenutab Static X-i, mõjub päris koomiliselt. Plaadi *hidden track*, Deramphishi "Higher Love" näitab, et ilu päästab - päästab suht-koht ebaõnnestunud plaadi. 6

NEW ORDER "Get Ready"

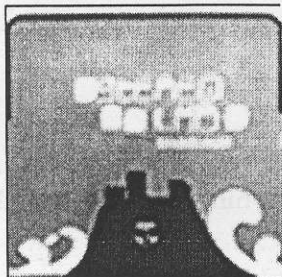

80ndate üks omanäolisemaid electro-pop bände, kelle muusika on lähtunud rohkem rockist kui mõne NO-

ga samaväärse bändi oma, on pärast 8aastast pausi tagasi. Uus plaat on alternatiivrock, kus elektroonilisi helisid minimaalsemalt kui kunagi varem, kartsin küll nende olulisemat prevaleerimist. Bernard Sumner vist tõesti ei mõista house'i, iseasi, kas nüüd selle mõistmiseks teaduslikku kraadi tarvis on. NO-mehed

on ikkagi hingelt punkarid, ja kohati pungivad nad väga võimsalt ("Crystal," koos Primal Screami meestega tehtud "Rock The Shack"). Väga nooruslik ja kompleksivaba pohhuistlik rockmuusika, mis on kõvasti üle enamikust muust indiest. 8

STEREOLAB "Sound Dust"

Üks omapärasemaid Briti alternatiivse poprocki esin-dajaid 90ndatest, Stereolab, on teinud uue albumi ja pettu-must ei valmista ta sugugi. Ja õnneks pole

siin elektrooniliste soundidega liialdatud, pigem tavalised instrumendid (elektriorel, vibrafon, puhkpillid, isegi steelkitarr). Keegi juba võrdles sellel plaadil leiduvat muusikat Entel-Tenteli lastelauludega, aga see võrdlus on eksitav, kuigi jah, kohati kõlab see päris kergelt ning lapselikult süütult ja siiralt, üldjuhul on siinne "tolmune" helilaad sünge, aga ometigi

teeb see rõõmu, sest see on hea ja sümpaatne muusika, mille kõrvu sattumine tundub tänapäeval üha väärtuslikuma momendina. Meloodiad pole küll eriti meelde jäävad, kuid see-eest lum-mavad. Peale Super Furry Animalsi on see üks parimaid rockiplaate, mida tänavu kuulnud olen. 9

Erki Hõbe

Mis on õpilasomavalitsus HTGs?

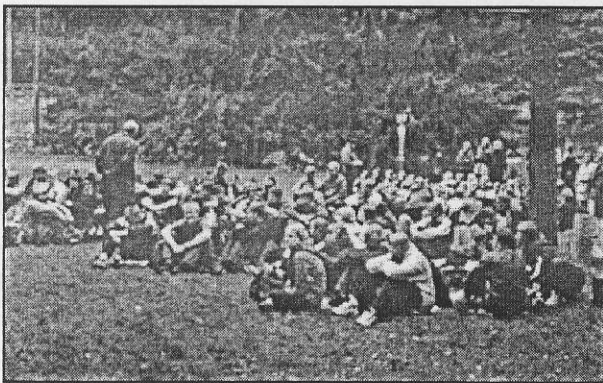
Kindlasti on kõik õpilased juba märganud omapäraselt sebivaid inimesi oma klassis, kes aina korrutavad "ÕOV seal, ÕOV seda ...". Mis siis tegelikult toimub ja mis asi see ÕOV õigupoolest on? ÕOV on eelkõige õpilase esindaja. Iga klass annab aasta alguses hääle oma klassi esindajale ÕOVs, kellest saab ÕOV täieõiguslik liige ja kelle üks kindel ülesanne on esindada oma klassi. ÕOVs on ka inimesi, kes esindavad kohalviibimisega iseennast, neil on kindel huvi- või tegevusala, mille eest nad hoolt kannavad. ÕOV juurde moodustatakse erinevad töögrupid, mis koondavad ühtsete huvidega õpilasi. Seega ei keela keegi ühelegi treffneristile ÕOV või mõne töögrupi koosolekule tulemist ja mõistliku jutu rääkimist. ÕOV on raamistik, milles on õpilasel võimalik kõige mugavamini teostada oma head ideed koolielu paremaks muutmisest.

Raivo Raidvee, ÕOV häälekandja
 opilasov@htg.tartu.ee

HTG ÕOV president Kerli Nõu

Pildimälestusi sügispiknikult

1 Enne vihma: istutakse ja kuulatakse loengut

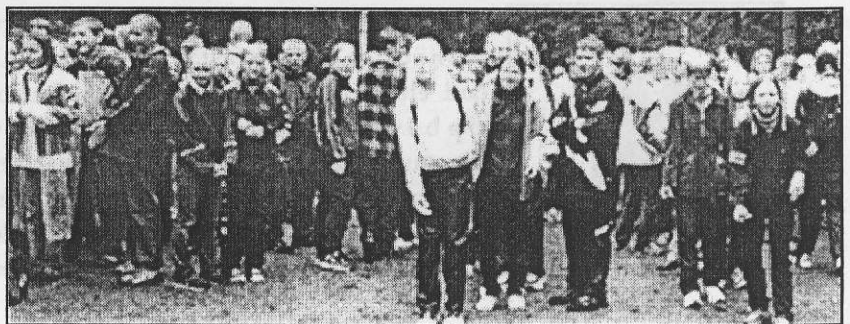

2 Vihm: enamus varjub metsa

3

Anneli Saarva: "Tooge käbisid!"

4 Kümnendikud viskavad käbisid. Põhiliselt sihiti klassijuhatajaid.

Treffneristi mõttesära kirjandeis

- ...kas balletti ei meenuta mitte mingite veidrate seksuaalvähemuste kokkutulekut?
- Inimene on elu mõte, viin aga, näitena, on hetkeline kujutus.
- Heaolu saavutamiseks tuleb teha eneseohverdusi: läbida nii kesk- kui ka kõrgkool väga heade eksamitulemustega.
- Elu juhib inimene suurel määral ise, ja see, kui hästi sa endaga läbi saad, kui stabiilne sa hingeliselt oled, aitab alati paremini teda lõpetada.
- Ahv on tulnud puu otsast maapinnale ja saavutanud kehalise maksimumi.